

A benefici d'inventari

Cinquanta-set aforismes

per Bartomeu Ribes

1

Treure's un pes de sobre, una llosa. Tal vegada escriure un vers i dormir.

2

Els llibres s'acaben; les llibretes, es comencen, o es continuen per la pàgina en blanc on les vàrem deixar.

3

Les paraules no canvien d'idioma, sinó que els idiomes han après a canviar les paraules.

4

En el cielo manda Dios.

En mi pueblo, el alcalde.

En la iglesia manda el cura.

Pero en mí no manda nadie.

Domingo Hergueta

(Folklore burgalés, 1934)

5

L'ordre del desordre trenca el sostre de la casa del poema.

6

Fer dels aforismes una llarga novel·la.

7

La missió del poeta és rescatar el poema de la presó on el condemna la realitat.

8

El bilingüisme de cans i gats és molt espanyol.

9

L'ortografia de la bondat, si la practiques el suficient, et pot acabar fent tenir molt bona lletra, encara que tu siguis, si no un il·letrat, sí un perfecte extremista del silenci escrit.

10

Manar a una illa és pensar que la mar no et rodeja per tots els costats, sinó que tu ets qui n'organitza l'anar seguit-segut de les ones i de les mareas i de tota la pesca.

11

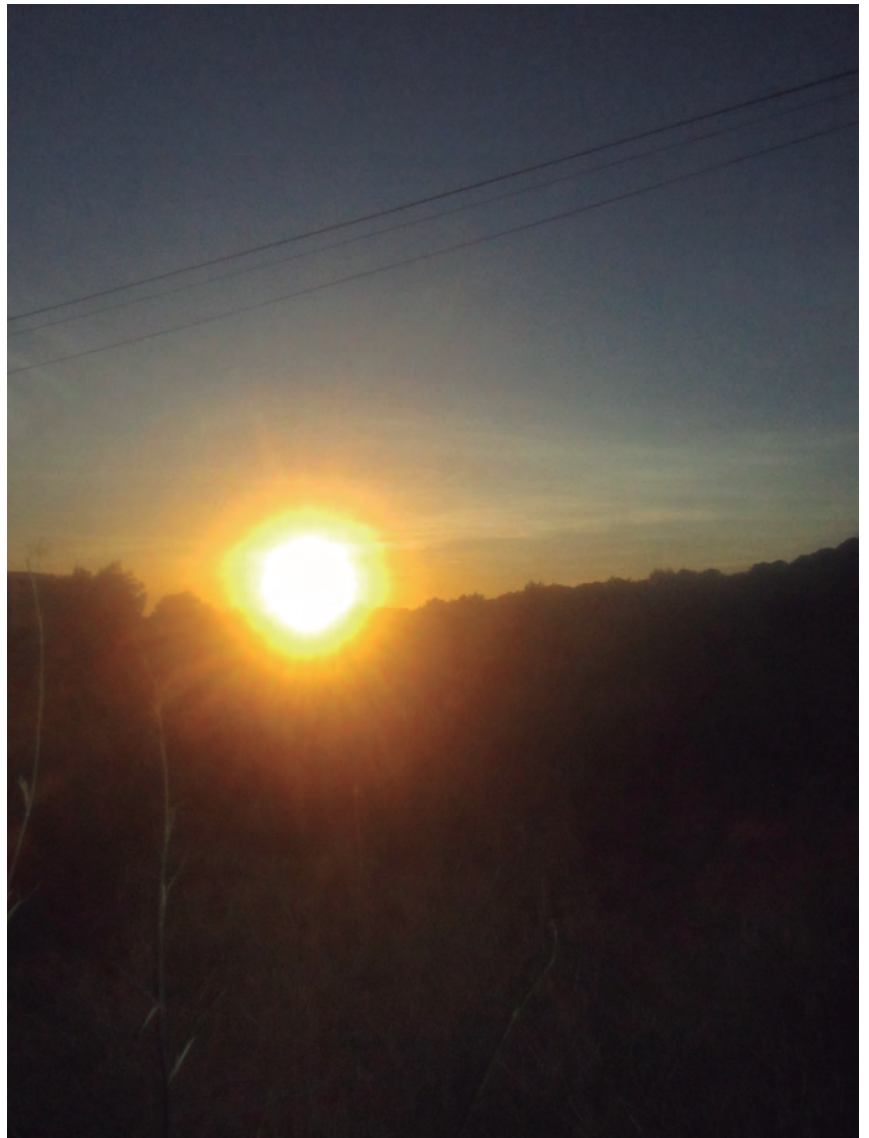
Els aforistes tenen la vida curta, sempre que se suïcidin a temps.

12

Vaig descobrir que llegir és una espècie esclava del somni. Fernando Pessoa.

13

Massa dependència del propi passat. Fa falta treballar més, ara mateix, en el que ja ha quedat perfilat com a projecte, com a llavor bastant crescuda, per cert.

14
La cara de molta gent ens allunya de l'amor als altres
massa espontani.

15
Estimar és un verb que pot acabar sent un deure que
incapacita.

16
Odiar bé és una reconciliació amb els nostres primers
amors perduts.

17
Va deixar de viure i es va posar a escriure i encara no
s'havia mort.

18
Cobrar d'escriure és traduir a una llengua morta el
saldo negatiu al banc.

19
Així abolirem, per fi, l'atzar: a canvi de no perdre tant
de temps, i no haurà estat en va, però ens avorrirem
com si miràssim curtmétratges de Marcel Broodthaers
i la senyoreta K. no arribàs mai a salvar-nos i a treu-
re'ns d'aquella platea!

20
Que la poesia abandoni la guspira popular a l'hora d'ex-
pressar-se en públic és una petita gran tragèdia que
ens durà a ser qui no som ni volem ser.

21
La peresa multiplica per zero els esforços mí-
nims i els fa tan descomunals que semblen im-
possibles i s'abandonen com quissos a les
benzineres després de Nadal i Reis i les Rebai-
xes.

22
La solitud dura cent anys i llavors té premi.

23
Se'n van les paraules, de cap a cap d'any, i a
vegades no aconsegueixen de dir el que volien
i, si ho aconsegueixen i ho diuen, troben manca
de qui les entengui a benefici d'inventari.

24
Quatre versos castellans de Gilberto Owen:
*«vida insular, que el sueño baña por todas par-
tes.»*
*«Alcohol, ancla segura y abolición de la aven-
tura.»*
«El Corazón. Yo lo usaba en los ojos.»
*«Primero está la noche en su caos de lecturas y
de sueños.»*

25
Les paraules no hi caben en una illa que no vol
ni sap parlar les paraules que en neixen d'ella.

26
Escriure és una manera de viure i de morir.

27
Ja tenim experiència de com no s'han de fer les
coses, però tanmateix les feim igual que com no
haurien, i ho sabem, de fer-se.

28
Construcció de la destrucció.

29
*Tot poema diu el que diu, però també el que no diu.
Tota filosofia diu el que diu, però també el que no diu.
Podem resumir el text d'un autor. I en fem l'esquema.
Ara, obrim-lo: què no diu, què deixa per pensar, què no
entenem... Aleshores és quan començarem a pensar
amb ell o amb ella. Marina Garcés.*

30
*Jo voldria una Història de les Mirades. Roland Barthes
(La càmera lúcida. Nota sobre la fotografia).*

31
Escriure és aprendre a escriure.

32
Totes les paraules li falten al silenci, des de la primera
fins a l'última de totes.

33
*Resistir és una decisió política. Benjamin H.D. Buch-
loh, historiador de l'art.*

34
La solució d'estar content és no empenyar-te gaire
quan te n'adones.

35

Recuperam el temps perdut llegint amb la marxa enrere el diari d'ahir i acabam tornant-nos mig optimistes.

36

La por a dir el que s'hauria de dir s'acaba quan es calla i després s'hi pensa amb una mescla de culpa i encara covardia.

37

Amb molt poques paraules surt de dins nostre molt més del que creïem que hi teníem.

38

Dir molt poc és jugar a l'amagat amb el silenci.

39

Riure's del mort i de qui el vetla no és el negoci del fosser.

40

La poesia exclou el terror com a eina de comprensió del món, però l'accepta com a visitant i li sol donar refugi sense preguntar d'on surt ni d'on ve.

41

Pots repetir les mateixes paraules moltes vegades i no recordar-les mai més.

42

Una cosa du a l'altra, o segurament no sigui sempre així.

43

Menjar i riure són coses que afavoreixen mútuament. Com plorar i dejunar. Com la castedat i l'odi. Pere Rovira (La finestra de Vermeer).

44

El dolor acaba sent estàtic i pràcticament com una fixació. Queda bastant clar que hem envellit i ja per fi som protagonistes de la nostra pròpia vida.

45

A Eivissa en tenim l'únic, de riu de les Balears, el riu de Santa Eulària, eixut i sense barriguets ni fameliars sota cap pont, ni vell ni nou.

46

Les coses ja no signifiquen exactament el que significaven, i tampoc les paraules.

47

Entre les persones i les llengües, el problema és el respecte que massa voltes desapareix.

48

L'exili és l'últim fil de la comunicació que queda en vigor i no és estrany que esdevingui interior i a vegades fins i tot bastant somàtic.

49

Què es veu i què no de les persones?

50

El silenci ve de l'ombra i quan torna no l'entens.

51

Jamais havera volta. Orides Fontela [Mai no hi haurà retorn. O.F. Trad. Joan Navarro].

52

En xarxa. Tornar a treballar. L'escriptura és un projecte de continuïtat o s'acabaria.

53

Trobat el temps perdut i abandonat.

54

*La poesia no compta amb el poder instituent dels poders, però sí amb el poder destituent! No és pas el poder que imposa, la poesia, sinó el poder que deposa. La poesia deposa el llenguatge convencional -de comunicació, d'imposició-, destitueix aquest llenguatge i obre un altre món. Per a trobar una coherència amb tot el que hem estat parlant, la poesia és una **looser** des del punt de vista del poder, en un sentit estricte del terme. Perquè deposa més que no pas imposa. Desarma. I desarma musicalment. Nelly Schnaith.*

55

Fa molt de temps que les coses varen deixar de tenir el seu lloc corresponent i no les sé trobar.

56

La vida inèdita del meu poema que no s'ha escrit.

57

La xarxa és un exercici extrem del narcisisme col·lectiu. Benedetta Craveri, historiadora.

BARTOMEU RIBES ■

